

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST

Zlo existuje
aj v mierumilovnom
svete

SHANNON MESSENGER

YOLDA

**STRÁŽKYŇA
STRATENÝCH
MIEST**

SHANNON MESSENGER

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST

Zlo existuje
aj v mierumilovnom
svete

Preložila Zuzana Trstenská

Shannon Messenger
KEEPER OF LOST CITIES

Copyright © 2012 by Shannon Messenger
All rights reserved

Translation © 2025 by Zuzana Trstenská

Jacket design by Karin Paprocki

Jacket illustration copyright © 2012 by Jason Chan

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0648-5

*Venujem svojej mame a otcovi,
ktorí vždy verili, že tento deň raz príde.
(A aj preto, lebo dúfam, že im postačia
aj imaginárne vnúčatá!)*

Úvod

Nejasné, roztrieštené spomienky poletovali v Sophie inej mysli, ale nedokázala ich pospájať. Pokúsila sa otvoriť oči, no objavila iba temnotu. Na členky a zápästia sa jej tlačilo niečo drsné a zabraňovalo jej to v pohybe.

Oblial ju studený pot, keď si niečo uvedomila.

Bola rukojemníčka.

Látka, ktorou mala zaviazané ústa, stlmila jej výkrik o pomoc, a keď sa nadýchla, v nose ju zaštipal sladký zápach sedatíva.

Zatočila sa jej hlava. Chystali sa ju zabiť?

Bola Čierna labuť skutočne ochotná zničiť svoj výtvor? Aký zmysel mal v tom prípade projekt Lunopáv? Aký zmysel mal Vždyplameň?

Omamná látka sa ju usilovala ukolísať do bezsenného zabudnutia, ale Sophie sa bránila – držala sa jedinej spomienky, ktorá v hustej čiernej hmle žiarila ako svetelný bod.

Pár krásnych akvamarínových očí.

Fitzových očí. Jej prvý priateľ v novom živote. Jej prvý priateľ vôbec.

Možno keby si ho v ten deň nevšimla v múzeu, nič z tohto by sa nestalo.

Nie. Vedela, že už vtedy bolo príliš neskoro. Biele ohne už plápolali – načahovali sa k mestu a naplňali oblohu lep-kavým, sladkým dymom.

Iskra pred požiarom.

Jeden

„**S**lečna Fosterová!“ nosový hlas pána Sweeneyho pre-
štal hlasnú hudbu, keď potiahol za kábel a vytrhol
Sophie slúchadlá z uší. „Dospela si azda k presved-
čeniu, že si príliš múdra na to, aby si týmto informáciám
venovala pozornosť?“

Sophie sa prinútila otvoriť oči. Usilovala sa nedať naj-
vo, že ostré svetlo neónok odrážajúce sa od žiarivo mod-
rých stien múzea znásobovalo pulzujúcu bolesť hlavy, kto-
rú skrývala.

„Nie, pán Sweeney,“ zamrmlala a prikrčila sa pod po-
hľadmi svojich spolužiakov, ktorí na ňu teraz zízali.

Nahrnula si blond vlasy siahajúce po plecيا do tváre
a priala si, aby sa za nimi mohla schovať. Toto bol presne
ten druh pozornosti, ktorému sa usilovala za každú cenu
vyhnúť. Preto nosila nevýrazné farby a zdržiavala sa vza-
du, aby ju zakryli ostatné deti, všetky aspoň o tridsať cen-
timetrov vyššie ako ona. To bol jediný spôsob, ako mohla
dvanásťročná osoba prežiť medzi štvrtákmi na strednej.

„Tak potom mi hádam vysvetlíš, prečo si počúvala iPod
namiesto toho, aby si sledovala výklad?“ Pán Sweeney zdvi-
hol ruku so slúchadlami, akoby boli dôkazom nejakého

zločinu. No preňho asi boli. Dovliekol Sophiiu triedu do Múzea prírodnej histórie v Balboa Parku v presvedčení, že študenti budú z celodennej exkurzie nadšení. Ani mu nenapadlo, že by ich to tam zaujímalo jedine vtedy, keby plastové modely obrovských dinosaurov ožili a začali žrať návštevníkov.

Sophie si vytrhla uvoľnenú mihalnicu – nervózny zlozvyk – a zadívala sa na svoje chodidlá. Nedokázala by pánovi Sweeneymu vysvetliť, prečo potrebovala hlasnou hudbou prehlásiť hluk. Veď on ten hluk ani nepočul.

Rozhovory desiatok turistov sa odrážali od stien lemovaných fosíliami a rozliehali sa po obrovskej miestnosti. No skutočný problém predstavovali ich mentálne hlasy.

Roztrúsené, neprepojené kúsky myšlienok vysielané priamo do Sophiiho mozgu, akoby sa ocitla v miestnosti so stovkami televízorov pustených na najvyššiu hlasitosť, v ktorých bežali naraz rozličné seriály. Zarezávali sa jej do vedomia a zanechávali za sebou ostrú bolesť. Bola divná.

Toto bolo jej tajomstvo – jej bremeno –, odkedy v piatich rokoch spadla a udrela si hlavu. Snažila sa hluk vytesniť. Usilovala sa ho ignorovať. Nič nepomáhalo. A nikomu o tom nemohla povedať. Nikto by to totiž nepochopil.

„Keďže si sa rozhodla, že táto prednáška ti nestojí za pozornosť, tak sa jej ujmi,“ vyhlásil pán Sweeney. „Vysvetli spolužiakom, ako sa lambeosaurus líši od ostatných dinosaurov, o ktorých sme sa učili.“

Sophie potlačila povzdych a vybavila si popisok, ktorý zazrela pred exponátom. Pozrela sa naň, keď vstúpili do múzea, a jej fotografická pamäť zaznamenala každú podrobnosť. Keď odrecitovala fakty, tvár pána Sweenyho sa zamračila. Počula štiplavé myšlienky spolužiakov. Neboli fanúšikmi malého génia. Prezývali ju Krivkokaz.

Dokončila svoju odpoveď a pán Sweeney zamrmlal niečo, čo znelo ako „vševetko“, a potom namosúrene odkračal k exponátom vo vedľajšej miestnosti.

„Skvelá práca, exotka,“ zavrčal na ňu Garwin Chang, chlapec v tričku s nápisom *ODSTÚP! PRDÍM!*, a pretlačil sa popri nej k spolužiakom. „Možno o tebe jedného dňa napíšu článok do novín. *Nadané dieťa učí spolužiakov o traposaurovi.*“

Garwin sa na ňu hneval, lebo Yale jej ponúkol plné štendium. Jemu niekoľko týždňov nato poslali list, že ho neprijali.

Niežeby tam mohla nastúpiť.

Rodičia jej oznámili, že by tým upútala priveľa pozornosti, bol by to priveľký tlak a je na to primladá. Koniec diskusie.

Preto nasledujúci rok nastúpi bližšie na oveľa menšiu vysokú školu, San Diego City College. Nejako sa o tom dozvedel otravný reportér a usúdil, že je to dostatočne zaujímavé, aby to včera uverejnil v miestnych novinách – Geniálne dieťa uprednostnilo City College pred elitnou univerzitou – aj s jej fotkou z ročenky. Rodičia skoro vyleteli z kože, keď na to prišli. Vlastne to zobrali ešte horšie. Viac než polovica ich pravidiel mala za úlohu pomôcť Sophie „vyhnúť sa zbytočnej pozornosti“. Články na prednej strane novín boli doslova ich nočnou morou. Dokonca zavolali do novín, aby sa sťažovali.

Šéfredaktor bol z toho rovnako nešťastný ako oni. Článok o nej uverejnili namiesto článku o podpaľačovi, ktorý terorizoval mesto, a ešte stále sa usilovali prísť na to, ako k tejto chybe došlo. Bizarné ohne s dobiela rozpálenými plameňmi a dymom, ktorý páchol spáleným cukrom, boli dôležitejšie než všetko ostatné, zvlášť článok o nepodstatnom dievčati, ktoré väčšina ľudí úplne ignorovala.

Alebo aspoň zvykla ignorovať.

Na druhej strane miestnosti Sophie zazrela vysokého chlapca s tmavými vlasmi. Čítal si včerajšie vydanie novín s jej zahanbujúcou čiernobiелou fotkou na titulnej strane. Vtom zdvihol hlavu a pozrel sa priamo na ňu.

Ešte nikdy nevidela taký odtieň modrej – jeho oči boli modrozelené, skoro tyrkysové ako kúsok morského skla, ktoré raz našla na pláži. Mal ich také jasné, až sa jej zdalo, že sa ligocú. Niečo sa mu mihlo na tvári, keď zachytil jej pohľad. Sklamanie?

Kým sa rozhodla, čo si o tom má myslieť, odlepil sa od vitríny, o ktorú sa opieral, a vykročil k nej.

Jeho úsmev by sa dobre vynímal na filmovom plátne a Sophie sa zachvelo srdce v hrudi.

„To si ty?“ spýtal sa a ukázal na fotografiu.

Sophie prikývla, lebo nebola schopná rozprávať. Vyzeral, že má okolo pätnásť rokov, a bol to ten najkrajší chalan, akého kedy videla. Tak prečo sa s ňou zhováral?

„Myslel som si.“ Prižmúrenými očami sa zadíval na fotku a potom znova na ňu. „Nevedel som, že máš také hnedé oči.“

„Hm... hej,“ odvetila, lebo nemala poňatia, čo povedať. „Prečo?“

Pokrčil plecami. „Len tak.“

Niečo sa jej na tejto konverzácii nepozdávalo, ale nevedela prísť na to čo. A nevedela ani zaradiť jeho prízvuk. Trochu britský, ale zároveň iný. Ostrejší? To ju hnevalo – no netušila prečo.

„Si v našej triede?“ opýtala sa, no len čo tie slová vyšli z jej úst, najradšej by ich vzala späť. Samozrejme, že nechodil do jej triedy. Nikdy predtým ho nevidela. Nebola zvyknutá zhovárať sa s chlapcami – najmä peknými chlapcami – a trochu jej z toho zmäkol mozog.

S dokonalým úsmevom odpovedal: „Nie.“ Potom ukázal na obrovský zelenkastý exponát, pred ktorým stáli. Bol to albertosaurus v celej svojej ozrutnej jašterej nádhere. „Myslíš, že naozaj vyzerali takto? Je to trochu absurdné, nie?“

„Ani nie,“ odpovedala Sophie a snažila sa vidieť to, čo videl on. Dinosaurius pripomínal malého tyranosaura: veľká papuľa, ostré zuby, smiešne krátke predné končatiny. Jej to pripadalo v poriadku. „Prečo? Ako vyzerali podľa teba?“

Zasmial sa. „To je jedno. Už ťa nebudem zdržiavať od spolužiakov. Rád som ťa spoznal, Sophie.“

Otočil sa na odchod, práve keď do expozície fosílií vtrhli dve triedy škôlkarov. Mohutná vlna kričiacich hlasov stačila na to, aby Sophie o krok cúvla. No ich mentálne hlasy predstavovali úplne inú úroveň bolesti.

Myšlienky detí boli ako ostré, bodajúce ihly – a toľko škôlkarov naraz bolo ako dikobraz, ktorý jej zaútočil na mozog. Sophie zavrela oči, ruky si pritisla k hlave a pomásirovala si spánky, aby zmiernila bodavú bolesť v lebke. Potom si spomenula, že nie je sama.

Rozhliadla sa, či si niekto všimol jej reakciu, a stretla sa s chlapcovým pohľadom. Mal ruky na čele a na tvári ten istý ubolený výraz ako pred niekoľkými sekundami ona.

„Počula si to...?“ spýtal sa potichu.

Doslova pocítila, že zbledla.

Nemohol myslieť...

Isto myslel len kričiace deti. Samy osebe robili dosť hluku. Výkriky, jačanie a smiech plus asi šesťdesiat hlasov, ktoré neustále štebotali.

Hlasy.

Zalapala po dychu a urobila ďalší krok späť, len čo jej mozog vyriešil predchádzajúci problém.

Počula myšlienky všetkých v miestnosti. No nepočula nezameniteľný hlas chlapca s prízvukom, kým nehovoril.

Jeho myseľ bola úplne tichá.

Nevedela, že je niečo také možné.

„Kto si?“ zašepkala.

Vytreštil na ňu oči. „Ty si... ty si to počula, však?“ Priblížil sa a naklonil sa, aby jej pošepkal: „Si telepatka?“

Trhlo ňou. To slovo jej spôsobilo svrbenie pokožky.

A jej reakcia ju prezradila.

„Si! Nemôžem tomu uveriť.“

Sophie ustúpila smerom k východu. Nemala v úmysle prezradiť svoje tajomstvo úplne cudziemu človeku.

„Všetko je v poriadku,“ povedal a priblížil sa k nej s natiahnutými rukami, akoby bola nejaké divoké zviera, ktoré bolo treba upokojiť.

„Nemusíš sa báť. Aj ja som telepat.“

Sophie stuhla.

„Volám sa Fitz,“ dodal a priblížil sa ešte viac.

Fitz? Čo je to za meno?

Pozorne si prezrela jeho tvár, hľadala nejaké znamenie, že je to len vtip.

„Nežartujem,“ povedal, ako keby presne vedel, na čo myslí.

Možno to naozaj vedel.

Podlomili sa jej kolená.

Posledných sedem rokov strávila túžbou nájsť niekoho, kto by bol ako ona – niekoho, kto by vedel robiť to, čo dokázala ona. Teraz, keď ho našla, mala pocit, akoby sa svet vychýlil zo svojej osi.

Chytil ju za ruky, aby nespádla. „Všetko je v poriadku, Sophie. Prišiel som, aby som ti pomohol. Hľadáme ťa už dvanásť rokov.“

Dvanásť rokov? A čo myslel tým „my“?

Lepšia otázka: Čo od nej chcel?

Steny sa na ňu tlačili a miestnosť sa roztočila.

Vzduch.

Potrebovala vzduch.

Vytrhla sa mu a vybehla cez dvere, potáčala sa, kým jej roztrasené nohy nenašli rytmus.

Zhlboka dýchala, bežiac po schodoch z múzea. Dym z požiarov jej pálil pľúca a biele kúsky popola jej padali do tváre, ale nevšimla si ich. Chcela sa od toho čudného cudzieho chlapca dostať čo najďalej.

„Sophie, vráť sa!“ zakričal za ňou Fitz.

Zrýchlila. Utekala cez nádvorie na spodku schodov, prebehla okolo širokej fontány a prehnala sa cez malý trávnik na chodník. Nikto sa jej nepriplietol do cesty – všetci boli vnútri pre zlú kvalitu vzduchu. Stále však počula jeho približujúce sa kroky.

„Počkaj!“ zavola Fitz. „Nemusíš sa báť.“

Ignorovala ho, vložila všetku energiu do behu a bojovala s nutkaním obzrieť sa ponad plece, aby zistila, ako ďaleko za ňou je. Prešla polovicu priechodu pre chodcov, keď jej zvuk škrípajúcich pneumatík pripomenul, že sa nepozrela na obe strany.

Otočila hlavu a jej pohľad sa stretol s pohľadom vydeseného vodiča, ktorý sa snažil zastaviť auto, aby ju nezrazil.

Zomrie.

Dva

Nasledujúca sekunda sa zmenila na rozmazanú šmuhu. Auto zabočilo doprava – o pár centimetrov minulo Sophie –, potom vybehlo na obrubník a bokom narazilo do pouličnej lampy. Ťažká oceľová lampa sa odtrhla od podstavca a rútila sa na Sophie.

Nie!

To bola jej jediná myšlienka, skôr než nad ňou prevzali vládu inštinkty.

Ruka jej vystrelila do vzduchu, myseľ načrela do sily niekde v jej hĺbinách a vytlačila ju von cez končeky prstov. Cítila, ako sila narazila do padajúceho svietidla a uchopila ho, akoby bolo predĺžením jej ruky.

Keď sa prach usadil, zdvihla zrak a zalapala po dychu.

Jasnomodrá lampa sa vznášala nad ňou, akoby ju držala svojou myslou.

Necítila, že by bola ťažká, hoci vedela, že lampa váži aspoň tonu.

„Polož ju,“ varoval ju známy hlas s prízvukom, čím ju vytrhol z tranzu.

Vykrikla a bez rozmýšľania spustila ruku. Pouličná lampa sa rútila rovno na nich.

„Pozor!“ zakričal Fitz a strhol ju z cesty zlomok sekundy pred tým, ako lampa dopadla na zem. Sila nárazu ich zhodila a obaja spadli na chodník. Fitzovo telo zmiernilo jej pád, pretože skončila krížom na jeho hrudníku.

Čas sa akoby zastavil.

Hľadela do jeho očí, ktoré boli teraz otvorené úplne doširoka, a snažila sa rozmotať mätež myšlienok a otázok, ktoré jej vírili v hlave, aby našla niečo súvislé.

„Ako si to urobila?“ zašepkal.

„Netuším.“ Posadila sa a v duchu si prehrávala posledných niekoľko sekúnd. Nič nedávalo zmysel.

„Musíme odtiaľto vypadnúť,“ varoval ju Fitz a ukázal na vodiča, ktorý sa na nich díval, akoby bol svedkom zázraku.

„Videl to,“ šepla zdesene a pocítila, ako jej panika zo-vrela hrdlo.

Fitz sa postavil a vytiahol ju na nohy. „Pod', zmiznime.“

Bola príliš rozrušená, aby vymyslela vlastný plán, preto sa nebránila, keď ju rýchlo odtiahol po ulici.

„Kade?“ spýtal sa, keď dorazili na prvú križovatku.

Nechcela s ním byť sama, a tak ukázala na sever, smerom k sandiegskej zoologickej záhrade, kde by malo byť veľa ľudí – aj počas požiaru.

Rozbehli sa, hoci ich nikto nesledoval, a Sophie po prvýkrát v živote *chýbalo*, že nepočuje niečie myšlienky. Netušila, čo od nej Fitz chce, a tým sa všetko zmenilo. Mysľou sa jej preháňali desivé scenáre. Vo väčšine z nich vystupovali vládni agenti, ktorí ju hodia do tmavej dodávky a unesú na experimenty. Pozerala na cestu, pripravená vyraziť pri prvom náznaku čohokoľvek podozrivého.

Dostali sa na obrovské parkovisko zoologickej záhrady a Sophie sa upokojila, keď vonku uvidela ľudí, ktorí sa

motali okolo svojich áut. Pri toľkých svedkoch sa nič nestane. Spomalila do chôdze.

„Čo chceš?“ spýtala sa, keď polapila dych.

„Som tu, aby som ti pomohol. Prisahám.“

Jeho hlas znel úprimne. No to nestačilo na to, aby mu uverila.

„Prečo si ma hľadal?“ Vytrhla si uvoľnenú mihalnicu a viac než trochu sa obávala jeho odpovede.

Otvoril ústa, ale zaváhal. „Nie som si istý, či ti to mám prezradiť.“

„Ako ti mám veriť, keď mi neodpovedáš na otázku?“

Na chvíľu sa zamyslel. „Dobre, fajn – ale veľa toho neviem. Otec ma poslal, aby som ťa našiel. Hľadali sme konkrétne dievča v tvojom veku a ja som mal ako vždy všetko pozorovať a podávať mu hlásenia. Nemal som sa s tebou rozprávať.“ Zamračil sa, ako keby bol sklamaný sám zo seba. „Jednoducho som ťa nevedel pochopiť. Nedávaš zmysel.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že si... iná, než som čakal. Vážne ma zmiatli tvoje oči.“

„Čo je zlé na mojich očiach?“ Dotkla sa svojich viečok a zrazu sa cítila zahanbene.

„Všetci máme modré oči. Keď som uvidel tie tvoje, napadlo mi, že sme opäť narazili na nesprávne dievča. Ale mýlil som sa.“ Zahľadel sa na ňu s niečím pripomínajúcim úžas. „Naozaj si jedna z nás.“

Zastavila sa a zdvihla ruky. „Počkaj. Čo myslíš tým ‚jedna z nás‘?“

Pozrel sa ponad plece a zamračil sa, keď na dosluch zbadal dav turistov s ľadvinkami. Vtiahol ju do opusteného kúta parkoviska a skryl sa za tmavozeleným minivanom.

„Dobre, nie je ľahké to vysvetliť, tak ti to jednoducho poviem. Nie sme ľudia, Sophie.“

Na sekundu bola príliš ohromená, aby dokázala hovoriť. Potom jej z úst unikol hysterický smiech. „Nie sme ľudia,“ zopakovala a pokrútila hlavou. „Jasné.“

„Kam ideš?“ spýtal sa, keď sa pobrala smerom k chodníku.

„Si blázon – a ja som blázon, že som ti uverila.“ Kopla do zeme a nahnevane odpochoďovala.

„Hovorím pravdu,“ zavolať za ňou. „Zamysli sa nad tým, Sophie.“

Posledná vec, ktorú chcela urobiť, bolo počúvať ho, no prosba v jeho hlase ju prinútila zastaviť a otočiť sa k nemu.

„Dokážu ľudia robiť toto?“

Zavrel oči a zmizol. Bol preč len na sekundu, ale to stačilo, aby ju to úplne vyviedlo z rovnováhy. Oprela sa o auto a cítila, ako sa okolo nej zatočil svet.

„No ja to nedokážem,“ namietla a zhlboka sa nadýchla, aby si prečistila myseľ.

„Nemáš tušenie, čo dokážeš, keď sa na to sústredíš. Spomeň si, čo si pred niekoľkými minútami urobila s tou lampou.“ Vyzeral si byť taký istý – a takmer to dávalo zmysel.

No ako by to bolo možné?

A ak nebola človek... čo potom bola?

Tri

”**T**akže... čo?“ podarilo sa Sophie opýtať, keď konečne našla hlas. „Chceš povedať, že som... mimozemšťanka?“

Zadržala dych.

Fitz sa rozosmial.

Do líc sa jej nahrnula krv, ale zároveň pocítila úľavu. Nechcela byť mimozemšťanka.

„Nie,“ odvetil, keď sa upokojil. „Hovorím, že si elfka.“
Elfka.

Toto slovo viselo vo vzduchu medzi nimi ako cudzí predmet, ktorý tam nepatril.

„Elfka,“ zopakovala. Predstavila si štíhlych ľudí so špicatými ušami a nemohla sa ubrániť smiechu.

„Neveríš mi.“

„Naozaj si čakal, že ti uverím?“

„Asi nie.“ Prehrabol si kučeravé vlasy a rozstrapatil ich – vyzeral ako rocková hviezda.

Môže byť niekto *taký* pekný šialený?

„Hovorím ti pravdu, Sophie. Nevieť, čo iné povedať.“

„Dobre,“ prikývla. Ak nemienil odpovedať vážne, tak pristane na jeho hru. „Fajn. Som elfka. Mám pomôcť Fro-

dovi zničiť prsteň a zachrániť Stredozem? Alebo som skôr elfka škriatok a mám ísť vyrábať hračky na severný pól?“

Povzdychol si, ale jeho nadvihnuté kútiky prezrádzali úsmev.

„Pomohlo by, keby som ti to ukázal?“

„Oh, iste – to bude zaujímavé.“

Založila si ruky na hrudi a Fitz vytiahol tenkú striebornú paličku s krásnymi vzormi vytesanými na bokoch. Na jej konci sa v slnečnom svetle zaleskol malý okrúhly kryštál.

„To je tvoj čarovný prútik?“ neubránila sa otázke.

Zagúľal očami. „V skutočnosti je to cestovač.“ Otočil kryštálom a zaistil ho striebornou západkou navrchu. „Teraz to bude nebezpečné. Sľubuješ, že urobíš presne to, čo ti poviem?“

Úsmev jej zmizol z tváre. „To záleží na tom, čo mám urobiť.“

„Musíš ma chytiť za ruku a sústrediť sa na to, aby si sa ma pevne držala. A pod sústredeníím myslím, že nesmieš myslieť na nič iné – bez ohľadu na to, čo sa stane. Zvládneš to?“

„Prečo?“

„Chceš dôkaz alebo nie?“

Najradšej by povedala nie – ved' aj tak nemohol nič dokázať. Azda sa ju chystal premiestniť do nejakej čarovnej krajiny elfov?

No bola zvedavá...

A čo také zlé by sa mohlo stať, keby ho chvíľu držala za ruku?

Silou vôle sa usilovala presvedčiť svoje dlane, aby sa nepotili, keď sa ich prsty preplietli. Srdce sa jej opäť začalo bláznivo trepať v hrudi a pokožka jej mravčila všade tam, kde sa navzájom dotýkali.

Pozrel sa ponad plece a znova si poobzeral parkovisko. „Dobre, sme sami. Ideme na tri. Si pripravená?“

„Čo sa stane na tri?“

Prebodol ju varovným pohľadom a ona sa naňho zamračila. Zahryzla si však do jazyka, sústredila sa na to, aby ho držala za ruku, a ignorovala svoje búšiace srdce. Vážne – kedy sa zmenila na jednu z trafených romantičiek?

„Jeden,“ pustil sa počítat' a zdvihol prúťik. Slnko dopadlo na fazetu v kryštáli a jasný lúč sa odrazil smerom k zemi.

„Dva.“ Zosilnil stisk. Sophie zavrela oči.

„Tri.“

Fitz ju potiahol dopredu a teplé mravčenie z ruky jej prebehlo celým telom, akoby jej pod pokožkou odrazu narástol milión pierok, ktoré ju zvnútra štekli. Potlačila smiech a sústredila sa na Fitzu – ale kde bol? Vedela, že sa ho drží, ale cítila sa, akoby sa jej telo roztopilo na kašu, a jediné, čo ju držalo, aby sa neroztekla, bola prikrývka tepla, ktorá ju obklopovala. Potom, rýchlejšie ako žmurknutie, teplo zmizlo a ona otvorila oči.

S otvorenými ústami sa snažila všetko vstrebať. Možno dokonca aj vykrikla.

Stála na brehu sklenej rieky lemovanej neuveriteľne vysokými stromami, ktoré rozprestierali svoje široké smaragdové listy medzi nadýchanými bielymi oblakmi. Na druhom brehu rieky sa v slnečnom svetle leskol rad krištáľových hradov tak, že Walt Disney by pukol od závidy. Po jej pravici viedla zlatá cesta do rozľahlého mesta, kde sa týčili nádherné kupolovité budovy, ktoré sa zdali byť postavené z drahokamov vo veľkosti tehál – každá stavba mala inú farbu. Snehom pokryté hory obklopovali zelenú dolinu a svieži, chladný vzduch voňal ako škorica, čokoláda a slnko.

Takéto krásne miesta nemali existovať, nieto sa ešte zjavovať len tak z ničoho nič.

„Teraz ma už môžeš pustiť.“

Sophie nadskočila. Úplne na Fitzu zabudla.

Pustila jeho ruku, a keď pocítila, aké má strpnuté prsty, uvedomila si, ako silno ho stískala. Rozhliadla sa okolo seba, neschopná pochopiť, čo vidí. Hradné veže sa krútili ako cukrová vata a niečo na nich jej pripadalo podivne známe, ale nedokázala prísť na to, čo to bolo. „Kde to sme?“

„V našom hlavnom meste. Voláme ho Eternália, ale možno si už počula jeho iný názov. Šangri-La.“

„Šangri-La,“ zopakovala a pokrútila hlavou. „Šangri-La je skutočné mesto?“

„Všetky stratené mestá sú skutočné, ale pravdepodobne nie také, ako si ich predstavuješ. Ľudské príbehy málokedy zachytávajú pravdu – spomeň si na všetky hlúposti, ktoré si počula o elfoch.“

Musela sa na tom zasmiať – a ostrý zvuk sa odrazil od stromov. Panovalo tam hlboké ticho, len jemný vánok jej hladil tvár a rieka ticho šumela. Žiadna premávka, žiadne rozhovory, žiadne klopanie, žiadne nevyslovené myšlienky. Na to ticho by si vedela poľahky zvyknúť. Zároveň to však bolo aj divné. Akoby tam niečo chýbalo.

„Kde sú všetci?“ spýtala sa a postavila sa na špičky, aby mala lepší výhľad na mesto. Ulice v ňom boli ako v meste duchov.

Fitz ukázal na kupolovitú budovu, ktorá sa týčila nad všetkými ostatnými. Zelené kamene jej stien vyzerali ako obrovské smaragdy, ale z nejakého dôvodu sa budova ligovala menej než všetky ostatné. Vyzerala ako vážne miesto určené na vážne veci. „Vidíš tú modrú vlajku? Znamená, že prebieha tribunál. Všetci sledujú priebeh konania.“

„Tribunál?“

„Keď Rada – v podstate naša vládnuca šľachta – usporiada pojednávanie, aby rozhodla, či niekto porušil zákon. Keď sa koná, je to dosť veľká udalosť.“

„Prečo?“

Pokrčil plecami. „Zákony sa porušujú len zriedka.“

Nuž, to bolo *naozaj* nezvyčajné. Ľudia porušovali zákony neustále.

Pokrútila hlavou. Skutočne považovala ľudí za *iný* druh? No ako inak sa dalo vysvetliť, kde sa práve nachádzala?

Snažila sa tú myšlienku pochopiť, vnútiť jej zmysel. „Takže,“ povedala a zahabla sa za svoju ďalšiu, úplne šialenú otázku. „Toto je... mágia?“

Fitz sa rozosmial – celým telom, akoby to bola najzábavnejšia vec, akú kedy počul.

Zazrela naňho. Nemohlo to byť až *také* smiešne.

„Nie,“ odvetil, keď sa opäť ovládol. „Mágia je hlúposť, ktorú vymysleli ľudia, aby vysvetlili veci, ktorým nerozumeli.“

„Dobre,“ utrúsila a snažila sa udržať zvyšky svojho zdravého rozumu. „Tak ako to, že sme tu, keď pred piatimi minútami sme boli v San Diegu?“

Vystrel cestovateľ proti slnku a lúč svetla mu dopadol na ruku. „Svetloskok. Zviezli sme sa na lúči svetla, ktorý smeroval priamo sem.“

„To je nemožné.“

„Naozaj?“

„Áno. Na cestovanie svetlom potrebuješ nekonečnú energiu. Nepočul si azda o teórii relativity?“

Myslela si, že ho tým zaskočila, ale on sa len znovu zasmial.

„To je najhlúpejšia vec, akú som kedy počul. Kto to vymyslel?“

„No, Albert Einstein.“

„Hm. Nikdy som o ňom nepočul. Ale mýlil sa.“

Nikdy nepočul o Albertovi Einsteinovi? Teória relativity bola *hlúpa*?

Nevedela, ako mu to vyvrátiť. Vyzeral tak smiešne se-bavedome, až ju to znepokojilo.

„Tentoraz sa sústred' ešte viac,“ povedal a znova ju chytil za ruku.

Zavrela oči a čakala na príjemný pocit teplého peria. Lenže tentoraz to bolo, akoby niekto zapol fén a rozfúkal perie do všetkých smerov, až kým ju neovinula iná sila a všetko znova nestiahla ako obrovská gumička. O sekundu neskôr sa triasla od chladného morského vánku, ktorý jej navial vlasy do tváre. Fitz ukázal na mohutný hrad pred nimi, ktorý žiaril, ako keby boli jeho kamene vytesané z mesačného svitu. „Ako myslíš, že sme sa sem dostali?“

Došli jej slová. Naozaj mala pocit, že ňou prešlo svetlo a stiahlo ju so sebou. Nedokázala to však povedať nahlas, lebo ak by to bola pravda, všetky vedecké knihy, ktoré čítala, sa mýlili.

„Vyzeráš zmätene,“ poznamenal.

„Nuž, mám pocit, že vravíš: ‚Hej, Sophie, vezmi všetko, čo si sa kedy naučila, a hod' to za hlavu.‘“

„Presne to ti hovorím.“ Na tvári sa mu objavil samolúby úsmev. „Ľudia robia, čo môžu, ale ich mysle nedokážu pochopiť zložitosť reality.“

„A mysle elfov sú azda lepšie?“

„Samozrejme. Prečo si myslíš, že si tak predbehla ostatných spolužiakov? Aj najpomalší elf dokáže poraziť človeka – dokonca aj taký, ktorý nemá poriadne vzdelanie.“

Keď jej myseľ vstrebała Fitzove slová, zvesila plecia.
Ak mal pravdu, bola len hlúpa dievčina, ktorá o ničom
nič nevedela.

Nie, nie dievčina.

Elfka.

Štyri

Krajina okolo nej sa rozmazala, ale Sophie si nebola istá, či za to mohli slzy, alebo panika. Všetko, čo vedela, bolo nesprávne. Celý jej život bola lož.

Fitz ju potiahol za ruku. „Hej. Nie je to tvoja vina. Verila si tomu, čo ťa naučili – som si istý, že ja by som urobil to isté. Ale je čas, aby si spoznala pravdu. Takto naozaj funguje svet. Nie je to mágia. Prosto je to tak.“

Hradné zvony sa rozozvučali a Fitz ju strhol za veľký kameň, lebo v tej chvíli sa otvorila brána. Objavili sa dvaja elfovia v po zem siahajúcich zamatových plášťoch na čiernych tunikách, za nimi nasledovali desiatky bizarných tvorov pochodujúcich v šíkoch po skalnatej ceste. Boli vysokí najmenej dva metre a mali na sebe len čierne nohavice, ktoré zvýrazňovali ich mohutné svaly. S plochými nosmi a hrubou sivou kožou, ktorá na ich telách vytvárala husté záhyby, vyzerali ako kríženci mimozemšťana s pásavcom.

„Goblini,“ šepol Fitz. „Pravdepodobne najnebezpečnejšie stvorenia, aké kedy stretneš, preto je dobre, že podpísali mierovú dohodu.“

„Tak prečo sa skrývame?“ zašepkala a nenávidela svoj hlas za to, že sa jej zatriasol.

„Sme oblečení ako ľudia. Ľudia majú zakázaný vstup do Stratených miest – najmä sem, do Lumenárie. Lumenária je miesto, kde sa stretávajú všetky ostatné svety. Gnómovia, trpaslíci, zlobrovia, škriatkovia, trolovia.“

Bola príliš ohromená, aby dokázala premýšľať o ostatných bytostiach, ktoré spomínal, a tak sa sústredila na lepšiu otázku. „Prečo sem majú ľudia zakázaný vstup?“

Pokynul jej, aby ho nasledovala k o niečo vzdialenejšej skale, a skryl sa za ňou.

„Zradili nás. Prastarí radcovia im ponúkli rovnakú zmluvu, akú uzavreli so všetkými inteligentnými bytosťami, a oni súhlasili. Potom sa rozhodli, že oni chcú vládnuť svetu – ako keby to tak fungovalo – a začali plánovať vojnu. Prastarí nechceli násilie, preto zmizli, zakázali akýkoľvek kontakt s ľuďmi a nechali ich napospas osudu. Na vlastné oči si videla, ako dobre sa im darí.“

Sophie otvorila ústa, aby bránila svoju rasu, ale chápala Fitzove slová. Vojna, zločin, hladomor – ľudia mali veľa problémov. Navyše, ak bola pravda všetko, čo povedal, nepatrila k ľudskej rase. Toto uvedomenie ju zmrazilo oveľa viac ako studený vietor, ktorý jej fúkal do tváre.

„Príbehy ľudí, ktorí nás poznali, museli po našom zmiznutí znieť neskutočne a nakoniec sa z nich stali šialené mýty, ktoré si počula. Ale toto je pravda, Sophie.“ Fitz ukázal okolo seba. „Toto si ty. Patríš sem.“

Patríš sem.

Celý život čakala na tieto dve jednoduché slová. „Som naozaj elfka?“ zašepkala.

„Áno.“

Sophie vyzrela spoza skál na žiariaci hrad – miesto, ktoré nemalo existovať, ale z nejakého dôvodu sa týčilo priamo pred ňou. Všetko, čo jej hovoril, znelo bláznivo.

No vedela, že je to pravda – cítila to. Akoby dôležitá časť jej identity zapadla na svoje miesto.

„Dobre,“ rozhodla sa, hlava sa jej točila ako na kolotoči. „Verím ti.“

Ozvalo sa hlasné zacvendžanie, keď sa zatvorila ďalšia brána. Fitz vystúpil z tieňa a vytiahol iný prúтик – nie cestovač. Tento bol elegantný a čierny s kobaltovomodrým kryštálom. „Pripravená ísť domov?“

Domov.

Toto slovo ju vrátilo späť do reality. Pán Sweeney zavola jej mame, ak nenastúpi do autobusu. Musí sa dostať domov, skôr ako mama začne panikáriť.

Zovrelo jej srdce.

Po všetkom, čo videla, sa jej realita zdala veľmi fádna a nudná. Napriek tomu mu podala ruku a naposledy sa pokochala neuveriteľným výhľadom, kým nezmizol v oslepujúcom svetle.

Popol a dym ju po sviežom, čerstvom vzduchu Lumenárie štípali v pľúcach. Sophie sa poobzerala a s prekvapením spoznala jednoduché hranaté domy na úzkej, stromami lemovanej ulici. Boli jeden blok od jej domu. Radšej sa ho nespýtala, ako vedel, kde býva.

Fitz zakašľal a pozrel na oblohu. „Myslel som si, že ľudia zvládnu uhasiť niekoľko požiarov, skôr než dym znečistí celú planétu.“

„Pracujú na tom,“ odvetila a pocítila zvláštnu potrebu brániť svoj domov. „Navyše, toto nie sú bežné požiare. Podpaľač pri ich zakladaní použil nejakú chemikáliu, takže ohne horia bielymi plameňmi a dym sladko páchne.“

Zvyčajne mesto vinou lesných požiarov zaváňalo grilovačkou. Tentoraz to bolo skôr ako topiaca sa cukrová

vata, čo by aj bolo celkom príjemné, keby ju dym nepálil v očiach a z oblohy nepadala popol.

„Podpaľáči.“ Fitz pokrútil hlavou. „Prečo by sa niekto chcel dívať, ako horí svet?“

„Neviem,“ pripustila. Kládla si tú istú otázku a nebola si istá, či existuje nejaká odpoveď.

Fitz vytiahol z vrečka strieborný cestovač.

„Odchádzaš?“ spýtala sa v nádeji, že si nevšimol, ako sa jej zachvel hlas.

„Musím zistiť, čo zamýšľa urobiť môj otec, ak to vôbec sám vie. Nikto z nás nečakal, že to dievča budeš ty.“

To dievča. Akoby bola niekto dôležitý.

Keby počula jeho myšlienky, vedela by, čo mal na mysli. Jeho myseľ však ostávala tichou záhadou. A Sophie netušila prečo.

„Nebude rád, že som ťa vzal do našich miest,“ dodal, „hoci som sa snažil, aby nás nikto nevidel. Prosím, nikomu nehovor o tom, čo som ti dnes ukázal.“

„Nepoviem. Sľubujem.“ Pozrela mu do očí, aby vedel, že to myslí vážne.

Vydýchol vzduch, ktorý zadržoval. „Ďakujem. A správej sa normálne, aby tvoja rodina na nič neprišla.“

Pritakala, ale predtým, ako odišiel, sa ho ešte niečo potrebovala opýtať. „Fitz?“ Vystrela pleciami, aby nabrala odvahy. „Prečo nepočujem tvoje myšlienky?“

Táto otázka ho zaskočila. „Stále nemôžem uveriť, že si telepatka.“

„Nie sú všetci elfovia telepati?“

„Nie. Je to špeciálna schopnosť. Jedna z tých vzácnejších. A ty máš len dvanásť, však?“

„O šesť mesiacov budem mať trinásť,“ opravila ho, pretože sa jej nepáčilo, ako povedal „len“.

„Si ešte *veľmi* mladá. Doteraz som bol najmladší telepat ja, a to som začal čítať myšlienky, až keď som mal trinásť rokov.“

Zamračila sa. „Ale... ja počujem myšlienky iných od piatich rokov.“

„Od *piatich* rokov?“ zopakoval tak nahlas, že sa jeho hlas odrazil od domov, a obaja sa poobzerali po ulici, aby sa uistili, že nikto nie je nablízku.

„Si si istá?“ zašepkal.

„Absolútne.“

Na prebudenie v nemocnici po tom, ako si udrela hlavu, sa nedalo zabudnúť. Bola pripojená na všetky možné bláznivé prístroje, jej rodičia sa nad ňou skláňali a kričali veci, ktoré sotva dokázala odlišiť od hlasov, čo jej zaplňali myseľ. Plakala, držala sa za hlavu a snažila sa vysvetliť, čo sa s ňou deje, skupine dospelých, ktorí tomu nerozumeli – a nikdy tomu ani neporozumejú. Nikto nedokázal ten hluk vypnúť a odvtedy ju prenasledovali hlasy.

„Je na tom niečo zlé?“ spýtala sa, lebo sa jej nepozdávala znepokojená vráska medzi jeho obočím.

„Netuším.“ Prižmúril oči, akoby sa jej pokúšal nazrieť do hlavy.

„Čo robíš?“

„Blokujes ma?“ opýtal sa a totálne odignoroval jej otázku.

„Ani neviem, čo to znamená.“ Odstúpila a dúfala, že väčší priestor medzi nimi mu zabráni čítať jej súkromné myšlienky.

„Je to spôsob, ako udržať telepatov mimo svojej mysle. Je to podobné, ako keby si si okolo nej postavila múr.“

„Preto ťa nepočujem?“

„Možno. Vieš, na čo práve teraz myslím?“

„Povedala som ti, že hoci počujem myšlienky iných ľudí, tvoje nepočujem.“

„To je preto, lebo ľudia majú slabú myseľ – ale tak som to nemyslel. Počuješ ma, keď sa poriadne *započúvaš*?“

„Hm... neviem. Nikdy som sa nepokúšala čítať niekomu myšlienky.“

„Musíš len veriť svojim inštinktom. Sústred' sa. Budeš vedieť, čo máš robiť. Skús to.“

Nenávidela, keď jej niekto rozkazoval, najmä keď jej ani neodpovedal na otázku. Na druhej strane to, čo od nej chcel, mohol byť jediný spôsob, ako zistiť, prečo sa tváril tak znepokojene. Musela len prísť na to, čo myslel pod pojmom „započúvať sa“.

Nemusela svojim ušiam prikazovať, aby počuli – jednoducho to robili. Lenže ozajstné počúvanie si vyžadovalo úsilie. Musela sa sústrediť. Možno čítanie myšlienok fungovalo podobne – ako ďalší zmysel.

Sústredila sa na jeho čelo a predstavovala si, že rozťahuje svoje vedomie ako mentálny tieň a hľadá jeho myšlienky. Po sekunde jej myslou preletel Fitzov hlas. Nebol ostrý ani hlasný ako ľudské myšlienky, skôr pripomínal slabý šepot, ktorý jej len prebehol mozgom.

„Nikdy si necítil takú tichú myseľ, ako mám ja?“ vyletelo z nej.

„Ty si ma počula?“ Zdalo sa jej, že zbledol.

„Nemala som?“

„Nikto iný to nedokáže.“

Potrebovala niekoľko sekúnd, aby to spracovala. „Ty mi nevieš čítať myšlienky?“

Pokrútil hlavou. „Ani keď sa veľmi snažím.“

Na jej pleciah dopadol celý nový svet plný starostí.

Nechcela byť iná ako ostatní elfovia. „Prečo?“

„Neviem. Ale keď to spojíš s tvojimi očami a miestom, kde žiješ...“ Zarazil sa, ako keby sa bál, že povedal priveľa, potom sa nervózne dotkol kryštálu na svojom cestovači.
„Musím sa opýtať otca.“

„Počkaj, teraz nemôžeš odísť.“ Nie, keď mala viac otázok ako odpovedí.

„Musím. Už som preč príliš dlho – a ty sa musíš vrátiť domov.“

Vedela, že má pravdu. Nechcela si narobiť problémy. So stále roztrazenými kolenami sa dívala, ako nastavil kryštál slnku. Bol jej jedinou spojkou s úžasným svetom, ktorý videla – jediným dôkazom, že si to celé nevymyslela.

„Uvidím ťa ešte niekedy?“ zašepkala.

„Samozrejme. Vrátim sa zajtra.“

„Ako ťa nájdem?“

Usmial sa. „Neboj sa. Ja nájdem *teba*.“